

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

VELKÁ ŽELEZNIČNÍ
DOBRODRUŽSTVÍ

HROZBA
VE VLAKU
NA HORU
ČARODĚJNIC

ILUSTROVALA Elisa Paganelli

HROZBA
 VE VLAKU
NA HORU
ČARODĚJNIC

Text copyright © 2021 by M. G. Leonard and Sam Sedgman
Illustrations copyright © 2021 by Elisa Paganelli
This abridged edition published 2021 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2022
Cover © Elisa Paganelli, 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2652-3 (pdf)

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

HROZBA
☠ VE VLAKU
NA HORU
ČARODĚJNIC

Mému manželovi Samovi.

$B_2T_2A_3JT_3T_2N_3O_3PA_5T_6PO_4I_2N\check{S}AIO_4N_4J I_2PBN_3/HN\check{S}$

$T_3O_4B_2/O_4T_4NA_3SA_6\check{E}HP/A_3T$

M. G. Leonard

Bobovi, Kim a Rois.

$T_3O_4T_2B_2B_3T_3T_4N_2A_2O_4N_3PA_6A_6CNSN_2T_2$

Sam Sedgman

*Počalo žito vymetat,
babizny táhnou na sabat.
Běží to, rejdí se všech stran,
nahore sedí pan Urián.
Trním a hložím, klap, klap, klap,
z kozlů jde puch a pšuky z bab.*

(GOETHE, Johann Wolfgang. *Faust*. Přel. Otokar Fischer. 1. vyd. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1957. 705 s. Knihovna klasiků, sv. 4.)

SKOTSKO

SEVERNÍ
IRSKO

IRSKO

CREWE

Halový dům

WALES

ANGLIE

LONDYN

nádraží St. Pancras International

mezinárodní / vysokorychlostní vlak

Eurostar

FRANCIE

PARIZ

Paris Gare de l'Est

SEVERNÍ MOŘE

Zámek Kratzstein

Železniční dráha

Brockenbahn

lona Brocken

WERNIGERODE

BERLÍN

Berlín hlavní nádraží

STRASBURK

NĚMECKO

Obsah

Nečekaný dopis	13
Volání dále	20
Eurostar	26
Le Train Bleu	35
Staré dobré šifry	43
Nočním vlakem do Berlína	52
Nový člověk	61
Rodinné shledání	68
Příšerná večere	78
Zug Kratzenstein	88
Belladonna	96
Zastávka Kratzenstein Halt	103
Otázka života a smrti	110
Kinderturm	118
Chybí závěť	127

Zakletá knihovna	138
Kočky, netopýři a tyglíky	146
Kreslení po setmění	155
Páchnoucí kozel	164
Soutěska mrtvého muže	171
Čarodějnice zanechává stopy	175
Potupný útěk	180
První ovoce	186
Kryptoanalýza	191
Spojař	198
Ornitolog	203
Pohřební vlak	208
Malström	219
Útok francouzským klíčem	226
Výbuch	235
Spolubojovníci	241
Síla rodiny	247
Červený signál	257
Poděkování	265
Pár slov od autorů	269

KAPITOLA PRVNÍ

NEČEKANÝ DOPIS

Hal s Benem vyšli po fotbalovém tréninku ze šatny jako poslední. Školní tým trénoval za každého počasí, a přestože déšť, který se v uplynulých dnech neúnavně snášel z oblohy, odpoledne konečně ustal, hřiště se proměnilo v bahnitou, promáčenou louku. Ledový březnový vítr se jim nelítostně zakusoval do nahých lýtek a stehen a chlapci měli pocit, že se jim prsty mění v rampouchy. Byla taková zima, že přes páru, která jim unikala z úst, pomalu neviděli na míč. Po těžkém tréninkovém zápase byli celí promrzlí a plní modřin z tvrdých zákroků protihráčů a pádů na rozmáčenou zem. Představa, že by se měli znovu vydat ven z vyhřáté šatny, je ani trochu nelákala. Užívali si příjemné teplo uvnitř, probírali uplynulý zápas a dobírali si jeden druhého. Nakonec konstatovali, že už je skutečně pozdě a že v šatně zbyli poslední.

„Měli bychom jít,“ povzdychl si Hal. „Máma už bude mít starost.“ Z lavičky zvedl svou brašnu.

Jakmile vyšli ze dveří školní budovy, Ben popadl Hala za paži a zastavil. „Kdo to je?“ dotazoval se šeptem a ukazoval nataženou rukou do šera na tmavou siluetu muže.

Stál těsně za branou, obklopen mlhou, a zdálo se, že na někoho čeká.

Hal nevěřil vlastním očím, ale věděl, že se nemůže mýlit. Ta vytáhlá postava v tmavém vlněném kabátě, to mohl být jediný člověk na světě. Má ve skicáku tolik jeho obrázků. „Strýčku Nate!“ vykřikl a rozběhl se plnou rychlostí k bráně. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem za tebou.“ Nathaniel Bradshaw rozpřáhl náruč, aby svého synovce objal.

„To je tvůj strýc?“ Ben si ho se zájmem prohlížel. „Ten novinář, co píše o tom, jak cestuje, a bere tě s sebou na výpravy vlakem?“

„To je on,“ přitakal Hal pyšně. „Strýčku Nate, tohle je můj kamarád Ben. Už jsem ti o něm povídal, vzpomínáš?“

„Ano. Ty jsi ten mladík, co má rád Sierru Knightovou, tu filmovou hvězdu.“

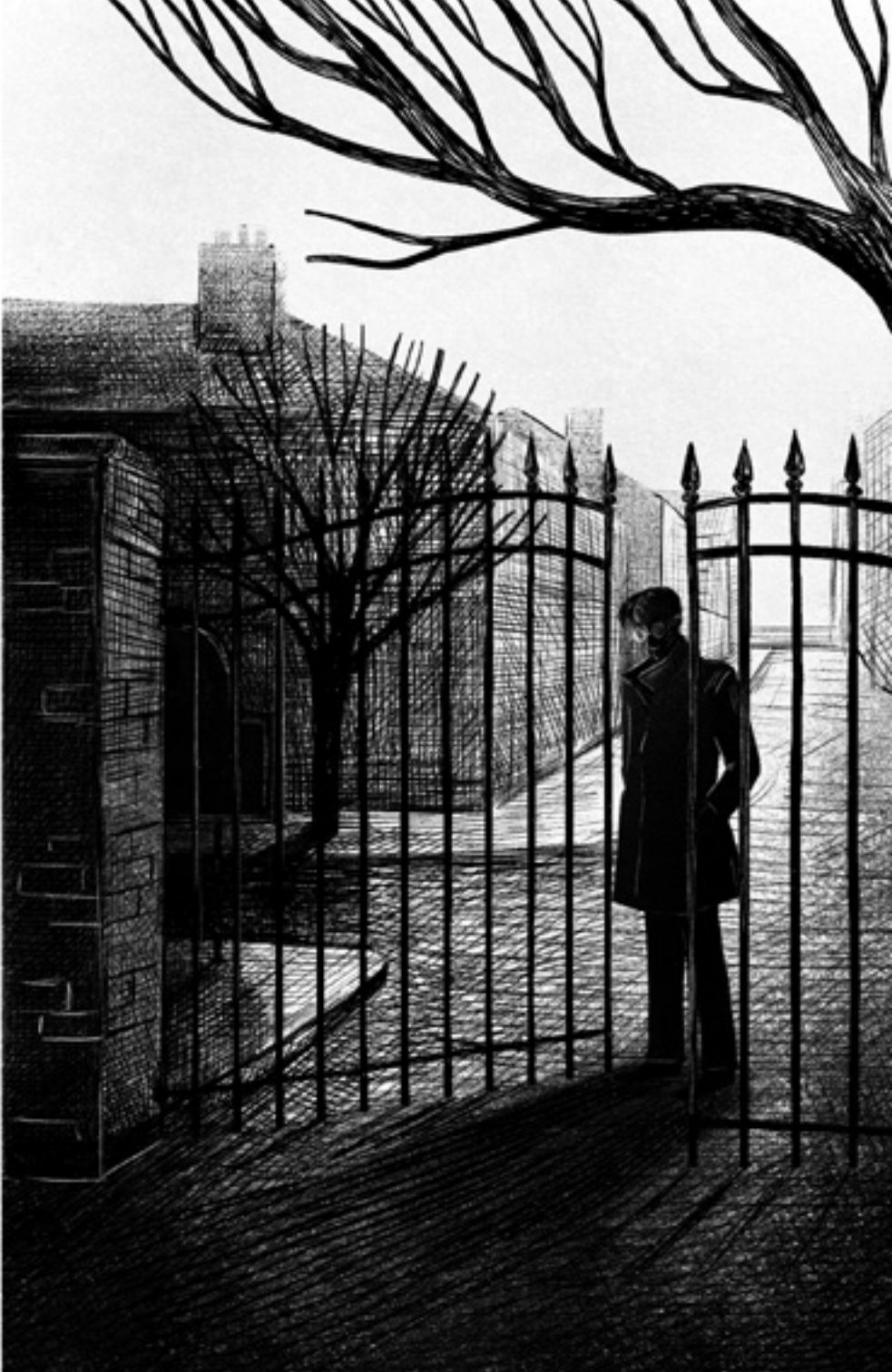
Ben byl nadšený, že ho strýc Nat zná, ale zároveň se cítil zahanbený, že ví o jeho platonické lásce ke slavné herečce. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale nevyšlo mu z nich ani slovo.

„Myslel jsem, že přijedeš až na velikonoční neděli,“ pokračoval Hal a byl opravdu zvědavý, proč se tu strýc objevil o celý týden dříve.

„Dnes ráno jsem dostal hodně zajímavý dopis,“ vysvětloval strýc Nat a jeho lehký tón kontrastoval s vážným výrazem, který se mu usadil na tváři. Vytáhl z kapsy kabátu obálku a podal ji Halovi. „Náš starý přítel potřebuje pomoc.“

„Berete Hala na další dobrodružství, pane Bradshawe?“ Ben měl oči navrch hlavy.

„To záleží na tom, co považuješ za dobrodružství.“

Zámek Kratzenstein
Wernigerode
Sasko-Anhaltsko
Německo

Nathaniel Bradshaw
The Old Rectory
Lincolnshire
Anglie

23. března

Lieber Nathaniel,

doufám, že se Ti daří dobře.

Léta jsme se neviděli, i proto jsem poněkud nejistý, že se na Tebe obracím s tak neobvyklou žádostí, k níž mě přinutila vskutku podivná a zneklidňující událost.

Už opravdu nevím, komu mohu důvěřovat, a proto jsem si vzpomněl na Tebe a Tvého synovce Harrisona a prosím o pomoc. Záležitost, o níž je řeč, se týká rodu Kratzensteinů, z něhož pochází moje žena. Rodina Kratzensteinů zbohatla na stavbě železnic a výrobě lokomotiv a je velmi zámožná, vlivná a kontroverzní. Před třemi dny nečekaně zemřel v rodinném sídle v pohoří Harz bratranec mé ženy Alexander Kratzenstein.

Že nejsem pověřivý, to sám velmi dobře víš, ale jeho smrt zahalují nevysvětlitelné události, které znovu vynesly na světlo legendu o prastaré rodinné kletbě. Lékař mě sice ujistil, že Alexander zemřel ze zcela přirozené příčiny, na infarkt, ale já jsem na vlastní oči viděl výraz jeho tváře. Byla zkřivená děsem. Myslím, že se v okamžiku smrti něčeho strašlivě bál. Na hoře nad zámek pak byla spatřena podivná postava, podle všeho duch. Almin strýc je navíc ochotný odpřisáhnout, že dnes časně ráno zahlédl v soutěsce Smrti čarodějnicí – to je ten úsek železnice za rodinným sídlem.

Náhlá smrt hlavy rodu vyděsila moji malou myšku Almu k smrti a ona se nyní bojí o životy našich dětí, Olivera (Tvého přítele) a Mila, protože kletba má dopadnout na všechny mužské potomky rodu Kratzensteinů. Já samozřejmě na žádné pověry nevěřím, ale tady na zámku se prostě odehrává něco zlověstného. I přes veškeré úsilí se nám nepodařilo najít Alexanderovu závěť. Zdá se, že zmizela.

I když je pohřeb naplánovaný už na příští pondělí, byl bych moc rád, kdybyste se ho mohli s Harrisonem zúčastnit s tím, že Vás představím jako vzdálené příbuzné. Chci, abyste tu dělali to, co umíte ze všeho nejlíp: prozkoumejte tyto podivné události a zjistěte, co se za nimi ukrývá.

Kletba to dozajista nebude, ale pokud se rozhodnete přijet, předpokládám, že budete potřebovat více informací, proto přikládám i dva lístky na vlak do Paříže, kde se můžeme zítra sejít na oběd v Le Train Bleu na Lyonském nádraží. Odpovím Vám na všechny Vaše otázky. Sbalte si na několik dní, na navazující cestu do Berlína, a s nikým o mém dopisu nemluvte.

Mit herzlichen Grüßen,

Baron Wolfgang Essenbach

„Zítřa?“ Hal se podíval na strýce Nata.

„Ano. Musíme stihnout vlak do Londýna.“ Strýc Nat si povytáhl rukáv a podíval na jedny ze tří hodinek, které měl na zápěstí. „Jede nám přesně za hodinu a devět minut.“

„Tak je to pravda,“ vydechl Ben. „Vy opravdu nosíte šestery hodinky.“

„Bev mi řekla, že jste dnes měli poslední den školy před velikonočními prázdninami.“

„Máma mě s tebou pustí?“ vydechl Hal překvapeně. Jeho matka se hodně zlobila, když se dozvěděla, že při jejich poslední výpravě došlo k vraždě.

„Není zrovna nadšená, ale vysvětlil jsem jí, že jsme s krádeží, únosem ani vraždou, k nimž na našich cestách došlo, neměli nikdy nic společného.“ Strýc Nat se na něj spiklecky usmál. „A zločiny ostatních by ti přece neměly bránit v poznávání světa.“

„Ukázal jsi jí ten dopis?“ zajímal se Hal.

Strýc Nat si posunul brýle s obroučkami ze želvoviny a podíval se na Bena, který jim s očima navrch hlavy naslouchal. Svou odpověď pak zformuloval velmi pečlivě. „Řekl jsem jí, že baron je náš starý přítel a že nás pozval do Německa. Má úžasnou modelovou železnici, kterou by ti moc rád ukázal. Bev se vyjádřila, že můžeš jet, ale že se musíme vrátit do Velikonoc. Navíc jsem jí musel slíbit, že se nezapleteme do žádné další vraždy. Právě teď ti balí batoh.“

„Opravdu?“ Hal pocítil osten viny. Nelíbilo se mu, když musel před mámou něco skrývat.

„Hale,“ pronesl strýc Nat měkce. „Za celé ty roky, co barona znám, mě ještě nikdy nežádal o pomoc. Myslel jsem... napadlo mě, že bys chtěl jet se mnou. Třeba jen do Paříže. Ale jestli bys raději zůstal doma, pochopím to. A baron určitě také.“

Ben se podíval ze strýce Nata na Hala.

Hal upíral zrak na dopis ve svých rukou. Podivná smrt. Kletba. Ztracená závěť. Vystupování v utajení. Vrátil dopis strýci Natovi. Už měl jasno. „Samozřejmě, že s tebou pojedu.“

„Došlo tam k nějakému zločinu?“ zeptal se Ben a téměř umíral zvědavostí.

„Ke zločinu ne, k něčemu tajuplnému určitě ano,“ odpověděl strýc Nat.

„A my tu záhadu objasníme.“ Hal zvedl oči ke strýci Natovi. „Je to tak?“

„Přesně tak,“ souhlasil strýc Nat.

„Škoda, že nemůžu s vámi,“ litoval Ben.

„Můžeš nám tady krýt záda,“ vysvětlil mu strýc Nat.

„Opravdu? Super! Co mám dělat?“

„Chovej se jakoby nic a nikomu ani slovo o tom, co jsi slyšel,“ pronesl strýc Nat smrtelně vážným hlasem.

„To zvládnou. Na mě se můžete spolehnout.“

Hal se usmál. „A až se vrátím, všechno ti řeknu,“ slíbil.

„To si piš, že řekneš.“

„Už musíme jít.“ Strýc Nat položil Halovi ruku na rameno. „Nemáme moc času. Ten vlak nesmíme zmeškat. Pojď si pro věci a rozloučit se s mámou.“ Podíval se z Hala na Bena a zase zpátky na Hala. „A nezapomeňte, jedeme jenom na návštěvu ke starému příteli, který ti chce ukázat svou modelovou železnici. Nic víc.“

„Jasně,“ pronesli Hal s Benem jednohlasně.

KAPITOLA DRUHÁ

VOLÁNÍ DÁLEK

Jakmile dorazili domů, Hal měl tak akorát čas na to, aby se převlékl, pověsil si na krk svou stříbrnou vlakovou píšťalku, popadl batoh, objal fenku Bailey a políbil na rozloučenou maminku a sestřičku. Hned potom zastavil před domem taxík. Rychle proběhli do nádražní haly v Crewe, pak přes turnikety a lávku na nástupiště rychlíku do Londýna.

„Tady máš lístek.“ Strýc Nat strčil Halovi do ruky oranžovou kartičku, zatímco na koleji vedle zastavil vlak tvořený řadou přeplněných zeleno-bílých vagonů. „Na rezervaci míst už bylo pozdě, ale třeba se nám podaří najít dvě sedadla vedle sebe,“ vysvětloval.

Dveře vozu před nimi se se sykotem otevřely a ven se vyhnul dav lidí, kteří se protlačili kolem nich, aniž by jim věnovali pozornost. Hal zahlédl dvojici prázdných sedadel a oba k nim rychle zamířili. Celí zadýchaní se zhroutili na měkké sedáky a zavazadla si položili k nohám.

„V Eustoně bychom měli být těsně před půl osmou,“ oznámil strýc Nat a rozepnul si kabát. „Odtamtud je to kousek pěšky na King's Cross. Zamluvil jsem nám pokoj v hotelu St Pancras Renaissance, který je přímo nad stanicí.“

Po snídani to tak budeme mít pouze dvě minuty na nástupiště Eurostaru.“

Hal cítil, jak mu páteří stoupá vzrušení. Dnešek začal jako úplně obyčejný den, kdy ráno jako pokaždé vyrazil s Benem do školy, a najednou sedí se svým nejoblíbenějším strýcem ve vlaku do Londýna, kde přeseďnou na podmořský Eurostar do Paříže, aby v dalekém Německu pomohli baronu Essenbachovi s podivným úmrtím a rodinnou kletbou! Nástupiště v Crewe jim zmizelo z dohledu a elektrické osvětlení uvnitř vozu proměnilo okna vagonu v zrcadla, ze kterých se na Hala dívala jeho vlastní rozesmátá tvář. Tentokrát už má případ dokonce dřív, než stačil nastoupit do vlaku.

Sklopil plastový stůl a vytáhl z kapsy bundy malý sešitek a černé kreslicí pero. Původně si s sebou chtěl vzít i svůj skicák a sadu tužek, protože předchozí případy vyřešil pomocí svých kreseb, ale strýc Nat mu připomněl baronovo přání. Tentokrát budou muset vystupovat inkognito. O případech, které Hal vyřešil, psalo hned několik novin a Hal si vysloužil přezdívku Detektiv-malíř. Strýc Nat se proto obával, že by kreslicí potřeby mohly prozradit jejich utajení. Hal si tedy s sebou vzal jenom obyčejný notýsek a pár per.

Nyní sundal z jednoho z nich víčko a nakreslil školní bránu a za ní postavu strýce Nata ukrytou v mlze. Když šrafoval temné stíny pozdního odpoledne, cítil, jak se ho zmocňuje povznesená nálada. Stojí na prahu dalšího dobrodružství. Teď už o tom ani v nejmenším nepochybuje.

„Baron nám zamluvil hned první ranní Eurostar. Vyjždí z nádraží St Pancras za pět minut osm. V 11:17 dorazí do Paříže na Severní nádraží, takže budeme mít dost času skočit na metro a sejít se s baronem na oběd v Le Train Bleu.“

„Umíš francouzsky?“ zeptal se Hal, když si všiml, jak snadno strýc vyslovil slova v cizím jazyce.

„Myslím, že by mi stačily tak dva tři měsíce ve Francii a všichni by si mysleli, že jsem se tam narodil,“ pochválil se strýc Nat. „Co ty?“

„*Je ne parle pas français*,“ odpověděl Hal váhavě.

„Nevadí! Není lepší způsob, jak se v cizím jazyce zdokonalit, než se jím nechat zcela obklopit. Je docela možné, že až se vrátíme, ohromíš svou mámu několika německými frázemi. A pokud Bev uvěří, že tahle cesta měla být hlavně o tom, abys poznal něco nového, třeba nám i promine naše detektivní eskapády.“

„Já ale německy vůbec neumím, nemám si co zlepšovat,“ povzdechl si Hal. „Vlastně vím jenom to, že otec se řekne *farter*.“

„Správně je to *Vater!*“ zasmál se strýc Nat. „Německy lépe čtu, než mluvím, ale je to fascinující jazyk. Spousta slov zní úplně stejně jako v angličtině. Jedno slovo se mi obzvláště líbí. *Wanderlust*. Označuje touhu cestovat, volání dále.“

„*Wanderlust*,“ zopakoval po něm Hal a přemítal o cestě, která na ně čeká. „Můžeš mi ještě jednou ukázat ten dopis? Měl bych si ho před setkáním s baronem pořádně přečíst.“

Strýc Nat chvíli váhal, pak ale vytáhl dopis z kapsy kabátu a podal ho Halovi.

„Jste s baronem dobří přátelé?“ zeptal se Hal a rozbaloval složený list papíru.

„Řekl bych, že ano. Pohybuje se ve stejných kruzích.“ Halovi neunikl radostný tón strýcova hlasu, jemuž neodpovídal napjatý výraz jeho tváře. S překvapením mu došlo, že strýce něco tíží. „Spojuje nás společná láska k vlakům, takže na sebe docela často narážíme. Třeba ve Skotském sokolovi. Jednou jsme spolu večeřeli u něj na zámku a on mi ukázal svoji úžasnou modelovou železnici. Je to zábavný společník a já ho mám opravdu rád, ale také je to hodně

významný člověk, takže si nejsem úplně jistý, jestli o něm mohu mluvit jako o příteli.“

„Ale on tě za přítele určitě považuje, proč by ti jinak psal?“

„To je nejspíš pravda.“

„Co si myslíš o té kletbě rodu Kratzensteinů?“

„Na žádné kletby nevěřím.“ Strýc Nat zachmužil obočí. „Kletby zneužívají lidský strach. A obvykle se s jejich pomocí někdo snaží zakrýt, že má za lubem něco hodně špatného.“

„Podle tebe má tedy někdo z rodiny za lubem něco špatného? A má tedy na svědomí Alexanderovu smrt?“ Hal ztišil hlas a zašeptal. „Myslíš, že to mohla být vražda?“

„Doktor říkal, že zemřel na infarkt, ale vím jenom to, co je napsáno v dopise. Tak jako ty.“

„Zajímalo by mě, co je ta soutěska Smrti vlastně zač. A ten duch a čarodějnice zní strašidelně.“ Hal se zachvěl vzrušením.

„Raději to vezměme hezky krok za krokem. Nejprve si v Paříži poslechneme, co nám chce baron říct. Byl bych rád, abychom již předem věděli, do čeho se hrneme. Dřív, než se pod falešnou identitou vloudíme do cizího domu, kde budeme předstírat, že jsme někdo, kdo nejsme, a půjdeme na pohřeb člověka, kterého jsme v životě neviděli.“ Strýc Nat se odvrátil a zadíval se z okna na znamení, že rozhovor je u konce.

Nádraží Euston připomínalo Halovi velké podzemní parkoviště. Všude samý beton se skvrnami od nafty a zářivé pestrobarevné cedule. Kráčel za strýcem Natem po mírně stoupající rampě do hlavní haly, kde se rázem ocitli uprostřed obrovského davu lidí s kufry a taškami, kteří se tísnili před informačními panely. Z reproduktoru se ozvalo číslo

nástupiště, dav popadl kufry na kolečkách a jako stádo zamířil oznámeným směrem k vlaku.

„Drž se mě!“ křikl strýc Nat.

Venku je přivítala černá noční obloha nasvícená odlesky světel velkoměsta, která se odrážela i v kalužích na zemi.

„K hotelu je to tudy,“ ukázal strýc Nat a oba se rychlým krokem vydali se sklopenými hlavami vstříc poryvům větru. O necelých pět minut později strýc Nat oznámil: „To je ono.“

Hal otevřel úžasem ústa a zíral na monumentální viktoriánskou budovu z rudých cihel, s impozantním gotickým průčelím se stovkami oken a černou věží. „Vypadá jako parlament!“

„Kdysi zde bývalo ústředí Britských drah, ale dnes je tu hodně luxusní hotel. Řekl jsem tvé mámě, ať ti přibalí i plavky, protože dole mají krytý bazén. Tam, kde dřív bývaly kuchyně. Napadlo mě, že by sis mohl jít zaplavat.“ Strýc Nat se usmál výrazu Halovy tváře. „Pojďme se zapsat.“

KAPITOLA TŘETÍ

EUROSTAR

Hal se probudil dříve, než zazvonil budík. Vyplížil se z postele a vykoukl z okna na slunce vycházející nad červenými zdmi Britské knihovny. Připadal si svěží a natěšený na začátek nového dne. Přešel do koupelny, opláchl si obličej, oblékl se a nacpal pyžamo do batohu. Když vyšel ven, strýc Nat se již také oblékal. O deset minut později měli oba sbaleno a mířili dolů na snídani.

Hal zhltnul misku cereálií a vypil sklenici pomerančového džusu. Strýc Nat se jídla ani nedotkl. Vypil dva šálky kávy, překontroloval, že mají pasy i lístky na vlak, a odešel, aby je odhlásil z hotelu. Když se k němu Hal po chvíli přidal, recepční v hlavní hale předávala strýci velkou hnědou obálku.

„Co to je?“ zajímal se Hal cestou na nádraží.

„Včera, když jsem dostal baronův dopis, zatelefonoval jsem na cestovní oddělení *Telegraphu* a požádal jsem redaktora, aby mi připravil pár informací o rodině Kratzensteinů.“ Mávl obálkou. „Můžeme si je přečíst ve vlaku.“

Mezinárodní nádraží St Pancras International bylo velké a staré, ale přesto působilo moderním dojmem. Klasická cihlová podloubí ukrývala luxusní butiky a kavárničky,

katedrálová ocelová konstrukce střechy nesla nablýskané skleněné panely. Když se přiblížili k registračnímu pultu společnosti Eurostar, k němuž je navigovaly cedule vyvedené v královské modři, Hal slyšel, jak někde hraje kdosi na klavír. O několik minut později prošli pasovou kontrolou, zavazadla prošla bezpečnostním skenerem a oni se ocitli v čekárně.

„Je to rychlejší než na letišti,“ poznamenal Hal, jakmile se usadili naproti ceduli, která je upozorňovala, aby si nezapomněli vyměnit libry za eura.

„A taky civilizovanější,“ souhlasil strýc Nat. „Letadla se sice pohybují rychleji než vlaky, ale zase tě nevysadí přímo uprostřed města,“ dodal ještě.

Když z reproduktorů oznámili přistavení vlaku, zařadili se do fronty, která se pomalu sunula po pojízdném chodníku nahoru na nástupiště. Hal se již připravoval na pronikavý pach nafty, ale pohled na trakční vedení nad modro-šedými vagony se žlutými pruhy naznačoval, že tenhle rychlík jezdí na elektriku. Sestoupil z pojízdného chodníku a protáhl se kolem ženy zápolící s obřím kufrem.

Na nástupišti zaklonil hlavu a snažil se dohlédnout k lokomotivě. „Páni,“ hvízdal si. „To je pořádně dlouhý vlak.“

„Čtyři sta metrů,“ souhlasil strýc Nat. „Když se chtějí strojívdci dostat na druhý konec, jedou raději na kole. Půjdeme pozdravit lokomotivu?“

Pospíchali po nástupišti a oba měli na tváři šťastný, natěšený výraz z toho, že již brzy uvidí stroj, který je tunelem pod Lamanšským průlivem dopraví do Francie.

Špička lokomotivy připomínala dlouhý čumák greyhounda. Tvář zářila veselou sluneční barvou, pod níž pak měla hrdličkově šedou bradu. Za lokomotivou následovaly tmavomodro-šedé aerodynamické vozy se žlutými pruhy.

Lokomotiva vypadala lehčí a přátelštější než obří diesellové stroje, které táhly Kalifornskou kometu.

„Je to e320,“ pronesl strýc Nat spokojeně. „Nejnovější model. Ta číslice označuje maximální rychlost. Tři sta dvacet kilometrů za hodinu. Vlak má na každém konci jednu lokomotivu pro případ, že by uvízl v tunelu.“

„To už se někdy stalo?“ zajímal se Hal, vytáhl si deníček a začal kreslit předek lokomotivy.

„Ano, ale je to hodně nepravděpodobné a většinou to má na svědomí počasí.“

Nakreslil široké čelní sklo a všiml si, že ho pozoruje strojvůdce. Zamával mu. Muž se usmál a Halovo gesto opětoval.

Jakmile skončil, vrátili se po nástupišti zpátky.

„Tohle je náš vůz,“ ukázal strýc Nat.

„První třída!“ vydechl Hal nadšením.

„Business Premier,“ opravil ho strýc Nat, zatímco nastoupili dovnitř. „Jiným způsobem baron necestuje.“ Ukázal na dvojici sedadel umístěných naproti sobě se stolem uprostřed. „To je naše.“

Hal se posadil a zadíval se na prosklené kóje uprostřed vozu. Bezpochyby sloužily k obchodním jednáním. Ještě nikdy neviděl tak úzce specializovaný vůz. Působil jako kancelář na kolech. Jakmile dosedli, hlas v reproduktorech je nejprve anglicky a potom i francouzsky přivítal na palubě. Dveře se tiše zavřely a Hal ucítil lehké škusnutí, s nímž se vlak odlepil z místa a za tichého ševlení elektrické lokomotivy vyjel ze stanice. Prohlížel si z okna Londýn. Paprsky časného ranního slunce pronikaly jako citronově žluté meče popelavě šedými mraky a všude kolem vykukovaly první náznaky svěží jarní zeleně. Přišlo mu neuvěřitelné, že za necelé tři hodiny už budou v Paříži. Stejně dlouho jim to přece trvalo z Crewe do Londýna.

„Co kdybychom se teď podívali, co tady máme?“ navrhl strýc Nat a položil před ně hnědou obálku, kterou mu předali v hotelu. Z ní pak vytáhl hromádku potišťených papírů. „Kratzensteinové podnikají v železničním byznysu. Patří jim K-Bahn, to je meziměstský vlak, staví železnice, vyrábějí a prodávají podvozky kolejových vozidel. Firmu zdědil po druhé světové válce Arnold Kratzenstein a dlouhé roky stál v jejím čele. Dnes je mu dvaosmdesát a pořád je čilý a při síle. Alexander Kratzenstein byl jeho nejstarší syn. Převzal společnost po otci a sedmnáct let ji řídil.“

Hal si vytáhl zápisník, nalistoval prázdnou dvoustránku a začal kreslit rodokmen. Potřeboval si zapamatovat, kdo byl kdo, a věděl, že obrázky mu poslouží ze všeho nejlépe.